

Sygn. akt III AUa 256/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Ciuraszkiewicz
Sędziowie:	SSA Kazimierz Josiak (spr.) SSO del. Ireneusz Lejczak
Protokolant:	Karolina Sycz

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku H. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek apelacji H. C.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 10 stycznia 2012 r. sygn. akt V U 1568/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w L. decyzją z 8 listopada 2011 r. odmówił H. C. prawa do emerytury, bowiem nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

W następstwie odwołania sprawę rozpoznał Sąd Okręgowy w Legnicy, który wyrokiem z 10 stycznia 2012 r. oddalił odwołanie. Sąd I instancji, po ustaleniu, że wnioskodawca jest zatrudniony w firmie (...) sp. z o.o. w G., uznał, że jego odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd stwierdził, opierając się na przepisie art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy i pozostawał pracownikiem w dniu złożenia wniosku o emeryturę, a nadto jest zatrudniony do chwili obecnej. Sąd I instancji, stwierdzając niespełnienie powyższego warunku z art. 184 ust. 2 w/w ustawy, nie prowadził postępowania dowodowego w zakresie ustalania okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych.

Apelację wywiódł wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając zaniechanie oceny materiału dowodowego, a przede wszystkim niedopuszczenie dowodu z zeznań świadków, co skutkowało błędnym przyjęciem, że nie spełnił wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Ubezpieczony podniósł też zarzuty naruszenia art. 5 kc w zw. z art. 2, 7 i 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 382 kpc przez niedokonanie wszechstronnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Wniósł o zmianę wyroku przez przyznanie mu prawa do świadczenia, ewentualnie – o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zarzutów apelujący wskazał, że Sąd niesłusznie odstąpił od ustalenia najistotniejszej w sprawie kwestii, a mianowicie okresów pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie zgodził się ze stwierdzeniem, że ocena, czy jego praca była wykonywana w warunkach szczególnych, jest bezprzedmiotowa tylko dlatego, że nadal pozostaje w zatrudnieniu. H. C. wskazał, że z powodu zawału serca przebytego w lipcu 2011 r. przebywa na zwolnieniu, pobierając zasiłek chorobowy, a stosunku pracy w tej sytuacji nie może rozwiązać z uwagi na konieczność zapewnienia sobie środków do życia. W dalszej części apelacji wnioskodawca argumentował, że spełnił warunek posiadania 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja H. C. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 t.j.) zawiera dwa generalne warunki nabycia prawa do emerytury dla urodzonych po 31 grudnia 1948 r., a mianowicie przesłanki stażowe muszą być przez nich spełnione przed dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. do 31 grudnia 1998 r., o emeryturę mogą wystąpić jednak w późniejszym okresie, po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 oraz po spełnieniu drugiego z warunków, tj. nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Przepis art. 184 ustawy należy zatem interpretować w ten sposób, że emerytura w nim przewidziana nie będzie przysługiwała ubezpieczonym, którzy choć spełnili warunki z ustępu 1, jednak nie rozwiązali stosunku zatrudnienia w dniu złożenia wniosku o świadczenie i nadal pozostają w zatrudnieniu. Przesłanki wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS muszą być spełnione łącznie. H. C. 60 lat skończył 31 sierpnia 2011 r., na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał wymagany ogólny staż ubezpieczeniowy, jednakże pozostaje zatrudniony od 8 listopada 2010 r. do chwili obecnej w (...) sp. z o.o. w G.. Przepis art. 184 jako przesłankę negatywną prawa do świadczenia przewiduje samo pozostawanie w stosunku pracy, choćby pracownik zatrudniony był nie na cały etat, a nawet tylko na jego część. Warunki nabycia prawa do emerytury z art. 184 ustawy emerytalnej wnioskodawca spełnić może wtedy, gdy rozwiąże stosunek pracy.

Sąd Apelacyjny wskazuje, że niemożliwe było nabycie przez wnioskodawcę prawa do emerytury na podstawie innego przepisu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Nie osiągnął bowiem wieku 65 lat (brak warunku z art. 27), 60 lat skończył po dniu 31 grudnia 2008 r. (brak warunku z art. 46), nie przysługuje mu także emerytura z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 32 ustawy, albowiem urodził się po 31 grudnia 1948 r.

Dlatego prawidłowo uczynił Sąd I instancji, który odstąpił od ustalania okresów pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Po pierwsze nie miałyby to znaczenia, albowiem H. C. nie rozwiązał stosunku pracy, a niespełnienie choćby jednego z warunków do emerytury, powoduje niemożność nabycia prawa do świadczenia. Po drugie niedopuszczalne jest w wyroku o prawo do świadczenia z ubezpieczeń społecznych, ustalanie poszczególnych okresów zatrudnienia warunkujących nabycie tego prawa. Spór dotyczył samego tylko prawa do emerytury, przy ustalaniu którego wszystkie przesłanki muszą być spełnione łącznie najpóźniej do dnia wydania decyzji organu rentowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Apelacyjny uznał apelację wnioskodawcy za niezasadnioną i dlatego oddalił ją na podstawie art. 385 kpc.

R.S.